

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 50634/11
Ε. Σ.- Π. κατά της Ελλάδας
και 18 άλλες προσφυγές
(βλέπε τον συνημμένο κατάλογο)

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 5 Νοεμβρίου 2013 σε δικαστικό συμβούλιο, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Isabelle Berro-Lefèvre, *πρόεδρος*,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Erik Møse. *δικαστές*,

και Søren Nielsen, *γραμματέας τμήματος*.

Λαμβάνοντας υπόψη τις πιο πάνω αιτήσεις που κατατέθηκαν στις ημερομηνίες που αναφέρονται στον συνημμένο κατάλογο.

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Η προσφεύγουσα, κυρία Ε. Σ.-Π., είναι μία ελληνίδα υπήκοος, η οποία γεννήθηκε 1952 και κατοικεί στην Αθήνα. Σε όλες τις προσφυγές, εκτός εκείνης με τον αριθμό 50775/11, η προσφεύγουσα εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Β. Χειρδάρη και την κυρία Ε. Σαλαμούρα, δικηγόρους του Συλλόγου της Αθήνας.

Οι συνθήκες της παρούσας υπόθεσης

2. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εξετέθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

1. Προσφυγή αριθ. 50634/11

3. Στις 21 Ιανουαρίου 2008, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του εισαγγελέα του Πλημμελειοδικείου Αθηνών μία μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής για ποσό μέχρι σαράντα-τεσσάρων ευρώ κατά του Ι.Β. Αυτός είχε συντάξει μία πραγματογνωμοσύνη στο πλαίσιο μιας άλλης ποινικής υπόθεσης όπου η προσφεύγουσα είχε επίσης δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής. Η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ότι ο Ι.Β. είχε χρησιμοποιήσει μέσα στην πραγματογνωμοσύνη του όρους δυσφημιστικούς γι' αυτήν.

4. Από τον φάκελο προκύπτει ότι, μετά από δύο αναβολές, η υπόθεση εκκρεμεί πάντοτε ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

2. Προσφυγή αριθ. 50775/11

5. Στις 22 Δεκεμβρίου 2005, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής κατά των Α.Χ., Ε.Κ., Α.Κ. και Μ.Κ. για δυσφήμιση. Ισχυριζόταν ότι οι μνηνόμενοι, μέσα στο πλαίσιο μιας άλλης ποινικής διαδικασίας που είχε εισαχθεί από την προσφεύγουσα εναντίον τους, είχαν χρησιμοποιήσει χαρακτηρισμούς δυσφημιστικούς για το πρόσωπό της και, μεταξύ άλλων, την είχαν αποκαλέσει «δικομανή». Από τον φάκελο προκύπτει ότι η διαδικασία ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών εκκρεμεί πάντοτε.

3. Προσφυγή αριθ. 60759/11

6. Στις 2 Νοεμβρίου 2007, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής για ποσό μέχρι σαράντα-τεσσάρων ευρώ κατά των Ε.Μ. και Σ.Κ. Ισχυριζόταν ότι οι μνηνόμενοι, μέσα στο πλαίσιο μιας άλλης ποινικής διαδικασίας που είχε εισαχθεί από την ίδια εναντίον τους για παράβαση καθήκοντος, αυτοί είχαν εκφραστεί κατά τρόπο δυσφημιστικό και υβριστικό έναντι της και ειδικότερα ότι την είχαν αποκαλέσει «ψευδομηνύτρια».

7. Στις 4 Ιανουαρίου 2012, ο εισαγγελέας του Πλημμελειοδικείου Αθηνών έθεσε την μήνυση της προσφεύγουσας στο αρχείο χωρίς να δώσει συνέχεια και της επέβαλε την καταβολή των εξόδων. Ειδικότερα, έκρινε ότι η εν λόγω μήνυση ήταν

προδήλως αβάσιμη, αφού η αρχική μήνυση της προσφεύγουσας κατά των Ε.Μ. και Σ.Κ. ήταν ψευδής και ότι, με την χρήση του όρου «ψευδομηνύτρια», οι μηνυόμενοι δεν είχαν πρόθεση να υβρίσουν την προσφεύγουσα, αλλά να διατυπώσουν την έκκληξη και την αγανάκτησή τους έναντι της κατηγορίας που στρεφόταν εναντίον τους. Εξάλλου, ο εισαγγελέας έκρινε ότι η δικαστική δαπάνη έπρεπε να καταβληθεί από την προσφεύγουσα, για τον λόγο ότι οι κατηγορίες της ήταν προδήλως ψευδείς και είχαν προβληθεί εν πλήρει επιγνώσει της αναληθείας τους. Στο σημείο αυτό, ο εισαγγελέας προσέθεσε ότι η προσφεύγουσα είχε καταθέσει δύο φορές στο παρελθόν μήνυση για παράβαση καθήκοντος κατά των Ε.Μ. και Σ.Κ. και ότι οι μηνύσεις αυτές είχαν απορριφθεί με πλήρως αιτιολογημένες διατάξεις των αρμοδίων εισαγγελέων. Κατά συνέχεια, στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα γνώριζε καλά ότι η νέα μήνυσή της για παράβαση καθήκοντος κατά των ιδίων προσώπων ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία. Στις 20 Μαρτίου 2012, ο εισαγγελέας εφετών Αθηνών επικύρωσε την από 4 Ιανουαρίου 2012 εισαγγελική διάταξη.

4. Προσφυγή αριθ. 61477/11

8. Την 1^η Δεκεμβρίου 2005, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής κατά του Β.Τ. Ισχυριζόταν ότι, στο πλαίσιο μιας ποινικής διαδικασίας που είχε εισαχθεί από την ίδια εναντίον του διότι είχε προβεί σε αυθαίρετη προσθήκη στην κατοικία του, ο μηνυόμενος είχε προβάλει ψευδείς ισχυρισμούς σχετικά με το πρόσωπό της. Ειδικότερα, υποστήριξε ότι ο Β.Τ. είχε δηλώσει ψευδώς κατά την προανάκριση ότι η προσφεύγουσα είχε διατυπώσει στο παρελθόν ψευδείς κατηγορίες κατά των γονέων του και ότι, μετά τον θάνατο τους, αυτή είχε επαναλάβει αυτήν την τακτική εναντίον του.

9. Στις 13 Ιουνίου 2012, ο Πλημμελειοδικείο Αθηνών απάλλαξε τον Β.Τ. από την κατηγορία της συκοφαντικής δυσφήμισης (απόφαση αριθ. 34421/12).

5. Προσφυγή αριθ. 61566/11

10. Στις 26 Σεπτεμβρίου 2005, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής για το ποσό των σαράντα ευρώ κατά της Μ.Κ. Ισχυριζόταν ότι οι μηνυόμενοι, μέσα στο πλαίσιο μιας ποινικής διαδικασίας στην οποία είχαν εμπλακεί τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Μ.Κ., η τελευταία είχε δηλώσει ενώπιον του ανακριτή ότι η προσφεύγουσα είχε καταγγείλει ψευδώς όλους

τους γείτονες που διέμεναν σε μία ακτίνα πεντακοσίων μέτρων από την κατοικία της. Αυτή φέρεται να προσέθεσε ότι η προσφεύγουσα ήταν δικομανής.

11. Στις 20 Ιουνίου 2011, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών απάλλαξε την Μ.Κ. από τις κατηγορίες της συκοφαντικής δυσφήμισης, της εξύβρισης και της απειλής. Ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, η Μ.Κ. είχε ισχυριστεί ότι η προσφεύγουσα είχε καταθέσει στο παρελθόν περισσότερες από είκοσι-πέντε μηνύσεις. Είχε προσθέσει ότι η προσφεύγουσα είχε καταθέσει μηνύσεις όχι μόνον εναντίον της, αλλά και κατά του δικηγόρου της, Χ.Κ., και άλλων προσώπων των οποίων ο αριθμός υπερέβαινε τα πενήντα. Τέλος, η κατηγορουμένη αναφέρθηκε επίσης στην απόφαση με αριθμό 64706/2006 του Πλημμελειοδικείου Αθηνών που δέχθηκε ότι η προσφεύγουσα «κατέθετε συνεχώς μηνύσεις» και ότι αυτή είχε «σπείρει την αναστάτωση στην γειτονιά καταθέτοντας συνεχώς μηνύσεις». Το Πλημμελειοδικείο Αθηνών δέχθηκε ότι η Μ.Κ. είχε την πεποίθηση ότι οι δηλώσεις της ήσαν αληθείς και ότι δεν είχε οποιαδήποτε πρόθεση να προσβάλει την προσφεύγουσα (απόφαση αριθ. 44834/11).

6. Προσφυγή αριθ. 66554/11

12. Στις 18 Σεπτεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση κατά του Κ.Κ., της συζύγου του και του Μ.Κ., με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής, για εξύβριση και συκοφαντική δυσφήμιση. Ισχυριζόταν ότι ο Κ.Κ. είχε σταθμεύσει παράνομα το αυτοκίνητό του μπροστά στην κατοικία της και, όταν η προσφεύγουσα του το επισήμανε, οι μηνυόμενοι την αποκάλεσαν «τρελή». Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση είναι εκκρεμής ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

7. Προσφυγή αριθ. 70318/11

13. Στις 22 Μαρτίου 2007, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής για το ποσό των σαράντα-τεσσάρων ευρώ κατά των Α.Σ. και Μ.Κ. για ψευδομαρτυρία και συκοφαντική δυσφήμιση. Ισχυριζόταν ότι, μέσα στο πλαίσιο μιας ποινικής διαδικασίας, οι μηνυόμενες εξετάστηκαν ως μάρτυρες από τον πταισματοδίκη Ιλίου και την είχαν χαρακτηρίσει, μεταξύ άλλων «εριστική» και «δικομανή».

14. Στις 12 Δεκεμβρίου 2012, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών αθώωσε τις Α.Σ. και Μ.Κ. Ειδικότερα, το εν λόγω δικαστήριο αναφέρθηκε στις μακρόχρονες δικαστικές διαμάχες της προσφεύγουσας ειδικότερα με την δεύτερη κατηγορουμένη και άλλα άτομα που ήταν γείτονές της. Πράγματι, η προσφεύγουσα είχε καταθέσει

στο παρελθόν μία σειρά από καταγγελίες κατά των γειτόνων της για παραβίαση πολεοδομικών διατάξεων, τόσο στο Πολεοδομικό Γραφείο όσο και ενώπιον των ποινικών αρχών. Το πλημμελειοδικείο έκρινε ότι οι επίδικοι χαρακτηρισμοί που χρησιμοποιήθηκαν από τις κατηγορούμενες ήταν αξιολογικές κρίσεις οι οποίες προκλήθηκαν από τον σημαντικό αριθμό των υποθέσεων που είχε εισαγάγει η προσφεύγουσα ενώπιον του Πολεοδομικού Γραφείου και των ποινικών δικαστηρίων. Το ίδιο δικαστήριο έκρινε ότι οι κατηγορούμενες δεν είχαν πρόθεση να δυσφημήσουν την προσφεύγουσα, αλλά να υπογραμμίσουν τον κύκλο των αντιδικιών της προσφεύγουσας με τους γείτονές της (απόφαση αριθ. 61471/12).

8. Προσφυγή αριθ. 28435/12

15. Στις 16 Απριλίου 2008, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση κατά του ειρηνοδίκη Π.Ρ. για παράβαση καθήκοντος. Στις 15 Σεπτεμβρίου 2011, ο εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών έθεσε στο αρχείο την μήνυσή της χωρίς να δώσει συνέχεια κρίνοντάς την προδήλως αβάσιμη. Στις 4 Οκτωβρίου 2011, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του εισαγγελέως Εφετών Αθηνών έφεση κατά της από 15 Σεπτεμβρίου 2011 διάταξης του εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Αθηνών. Στις 2 Νοεμβρίου 2011, ο εισαγγελέας Εφετών Αθηνών απέρριψε την έφεσή της (απόφαση αριθ. 797/2011).

9. Προσφυγή αριθ. 35312/12

16. Στις 23 Νοεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση για παράβαση καθήκοντος κατά του Κ.Ν., πρωτοδίκη του Πρωτοδικείου Αθηνών. Στις 23 Φεβρουαρίου 2011, ο εισαγγελέας του Πλημμελειοδικείου Αθηνών έθεσε στο αρχείο την μήνυσή της χωρίς να δώσει συνέχεια, με διάταξη η οποία επικυρώθηκε στις 12 Ιουνίου 2011 από τον εισαγγελέα Εφετών Πειραιά (απόφαση αριθ. 139/2011).

10. Προσφυγή αριθ. 41269/12

17. Στις 15 Δεκεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής κατά του Χ.Κ. για συκοφαντική δυσφήμιση και ψευδή καταμήνυση. Στις 24 Σεπτεμβρίου 2012, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών αποφάσισε να μην παραπέμψει τον μηνυόμενο σε δίκη. Έκρινε ότι δεν αποδείχθηκε ότι οι ισχυρισμοί του σχετικά με την προσφεύγουσα ήσαν ψευδείς ούτε ότι αυτός είχε πρόθεση να δυσφημήσει (απόφαση αριθ. 3451/2012).

11. Προσφυγή αριθ. 41272/12

18. Στις 5 Ιανουαρίου 2009, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής για ποσό μέχρι σαράντα-τεσσάρων ευρώ κατά των Χ.Γ. και Γ.Φ. για παράβαση καθήκοντος και συκοφαντική δυσφήμιση. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ότι, μετά τις καταγγελίες της κατά των υπαλλήλων του Γραφείου Πολεοδομίας, οι μηνυόμενοι παρέβησαν, ως ελεγκτές της διοίκησης, το καθήκον τους να προβούν σε εμπειριστατωμένη εξέταση των ισχυρισμών της.

19. Στις 29 Σεπτεμβρίου 2011, ο εισαγγελέας του Πλημμελειοδικείου Αθηνών έθεσε την μήνυση στο αρχείο χωρίς να δώσει συνέχεια, κρίνοντας ότι οι μηνυόμενοι είχαν νομίμως και ευλόγως εκτιμήσει ότι οι καταγγελίες της προσφεύγουσας ήσαν ψευδείς. Η διάταξη αυτή επικυρώθηκε στις 11 Ιανουαρίου 2012, με την απόφαση αριθ. 890/2011 του εισαγγελέως Εφετών Αθηνών.

12. Προσφυγή αριθ. 41275/12

20. Στις 24 Νοεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση κατά του Χ.Κ., με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής, για δυσφήμιση. Ισχυριζόταν ότι ο μηνυόμενος είχε περιλάβει ψευδείς ισχυρισμούς γι' αυτήν μέσα στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών που είχαν εισαχθεί από αυτόν εναντίον της. Οι διαδικασίες αυτές σχετιζόνταν με καταγγελίες που είχαν ήδη γίνει στο Πολεοδομικό Γραφείο από την προσφεύγουσα εναντίον του. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί πάντοτε ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

13. Προσφυγή αριθ. 41277/12

21. Στις 27 Νοεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής κατά των Σ.Κ. και Μ.Κ. για συκοφαντική δυσφήμιση. Υποστήριζε ότι οι μηνυόμενοι, εξετασθέντες ως μάρτυρες, είχαν εκφέρει ψευδείς ισχυρισμούς γι' αυτήν μέσα στο πλαίσιο της διερεύνησης μιας μήνυσης η οποία είχε κατατεθεί εναντίον της από τον Χ.Κ. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

14. Προσφυγή αριθ. 41279/12

22. Στις 9 Νοεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής κατά του Χ.Κ. για συκοφαντική δυσφήμιση.

Υποστήριζε ότι οι ισχυρισμοί του γι' αυτήν που περιλαμβάνονταν σε μία μήνυση η οποία είχε ήδη κατατεθεί από τον ίδιο εναντίον της ήσαν ψευδείς. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί πάντοτε ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

15. Προσφυγή αριθ. 41282/12

23. Στις 6 Μαΐου 2008, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής για ποσό μέχρι σαράντα-τεσσάρων ευρώ κατά του Σ.Κ. Υποστήριζε ότι ο μηνυόμενος, εξεταζόμενος ως μάρτυρας στο πλαίσιο μιας ποινικής υπόθεσης η οποία είχε ήδη εισαχθεί από την προσφεύγουσα κατά της συζύγου του, Μ.Κ., είχε διατυπώσει ψευδείς ισχυρισμούς εναντίον της. Ειδικότερα, αυτός φέρεται να δήλωσε, μεταξύ άλλων, ότι η προσφεύγουσα είχε καταγγείλει στις δημόσιες αρχές τους μισούς κατοίκους της συνοικίας της. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

16. Προσφυγή αριθ. 41288/12

24. Στις 20 Μαρτίου 2007, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση κατά του Χ.Κ., με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής, για συκοφαντική δυσφήμιση. Υποστήριζε ότι ο μηνυόμενος είχε περιλάβει ψευδείς ισχυρισμούς γι' αυτήν που περιλαμβάνονταν σε μία μήνυση η οποία είχε κατατεθεί από αυτόν εναντίον της. Η διαδικασία αυτή σχετιζόταν με καταγγελίες που είχαν ήδη γίνει στο Πολεοδομικό Γραφείο και στον Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών από την προσφεύγουσα εναντίον του. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί πάντοτε ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

17. Προσφυγή αριθ. 47746/12

25. Στις 12 Ιουλίου 2007, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής κατά του Σ.Κ. για ψευδομαρτυρία και συκοφαντική δυσφήμιση. Υποστήριζε ότι ο μηνυόμενος, εξεταζόμενος ως μάρτυρας στο πλαίσιο μιας ποινικής υπόθεσης η οποία είχε ήδη εισαχθεί από την προσφεύγουσα κατά της συζύγου του, Μ.Κ., είχε διατυπώσει ψευδείς ισχυρισμούς εναντίον της. Ειδικότερα, ισχυριζόταν ότι ο μηνυόμενος είχε καταθέσει ότι, στο παρελθόν, η προσφεύγουσα είχε προβεί σε καταγγελίες στο Πολεοδομικό Γραφείο χρησιμοποιώντας ψεύτικα ονόματα.

26. Σε ημερομηνία η οποία δεν προσδιορίζεται, ο εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών αποφάσισε να διαχωρίσει την υπόθεση και να εξετάσει

χωριστά τις δύο κατηγορίες. Σε ό,τι αφορά την ψευδομαρτυρία, προκύπτει από τον φάκελο ότι η υπόθεση εκκρεμεί ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Σε ό,τι αφορά την συκοφαντική δυσφήμιση, στις 11 Οκτωβρίου 2011, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών αθώωσε τον Σ.Κ. Το δικαστήριο αναφέρθηκε στο πλαίσιο της υπόθεσης, δηλαδή στις μακρόχρονες αντιδικίες του Σ.Κ. και της Μ.Κ. με την προσφεύγουσα. Κατέληξε ότι, λόγω της κατάστασης αυτής, ήταν θεμιτό για τον Σ.Κ. να πιστεύει ότι οι ισχυρισμοί του σε ό,τι αφορούσε την προσφεύγουσα δεν ήταν ψευδείς (απόφαση αριθ. 101838/2011).

27. Στις 3 Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα ζήτησε από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να αναιρεσιβάλει την απόφαση αριθ. 101838/2011. Την ίδια ημερομηνία η αίτηση απορρίφθηκε.

18. Προσφυγή αριθ. 48438/12

28. Στις 11 Ιουλίου 2008, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής κατά του αστυνομικού Δ.Π. για συκοφαντική δυσφήμιση. Ισχυριζόταν ότι ο μηνυόμενος, εξεταζόμενος από την αρμόδια αρχή μέσα στο πλαίσιο μιας άλλης ποινικής διαδικασίας που είχε εισαγάγει η προσφεύγουσα εναντίον του, είχε διατυπώσει ψευδείς ισχυρισμούς εναντίον της. Στις 3 Ιανουαρίου 2011, ο εισαγγελέας του Πλημμελειοδικείου Αθηνών έθεσε την μήνυση στο αρχείο χωρίς να δώσει συνέχεια με διάταξη που επικυρώθηκε στις 30 Ιανουαρίου 2012 από τον εισαγγελέα Εφετών Αθηνών (απόφαση αριθ. 4/2012).

19. Προσφυγή αριθ. 2548/13

29. Στις 31 Μαρτίου 2009, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής κατά του Χ.Κ. για συκοφαντική δυσφήμιση. Υποστήριζε ότι, εξεταζόμενος μέσα στο πλαίσιο μιας άλλης ποινικής διαδικασίας που είχε εισαχθεί από την προσφεύγουσα εναντίον του, ο Χ.Κ. είχε διατυπώσει ψευδείς ισχυρισμούς γι'αυτήν, σχετιζόμενους ειδικότερα με καταγγελίες που είχαν γίνει από την προσφεύγουσα στο Πολεοδομικό Γραφείο.

30. Στις 30 Αυγούστου 2011, ο εισαγγελέας του Πλημμελειοδικείου Αθηνών έθεσε την μήνυση στο αρχείο χωρίς να δώσει συνέχεια, αφού έκρινε ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος ήταν είτε αληθείς είτε συνιστούσαν αξιολογικές κρίσεις.

31. Στις 20 Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα ζήτησε από τον εισαγγελέα Εφετών Αθηνών να ακυρώσει την από 30 Αυγούστου 2011 διάταξη και να ασκήσει ποινική δίωξη κατά του Χ.Κ.

32. Στις 31 Μαΐου 2012, ο εισαγγελέας Εφετών Αθηνών απέρριψε την αίτησή της και επικύρωσε την διάταξη του εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Αθηνών της 30 Αυγούστου 2011. Ειδικότερα, ο εισαγγελέας Εφετών έκανε μία εκτενή αναφορά στις δικαστικές διαδικασίες τις οποίες είχε εισαγάγει η προσφεύγουσα κατά του Χ.Κ. και των γειτόνων του που αναφέρονταν ειδικότερα σε πολεοδομικά ζητήματα. Κατέληξε ότι από το πλαίσιο αυτό προέκυπτε «η εμμονή της προσφεύγουσας να προβαίνει σε καταγγελίες που είχαν πολλές φορές κριθεί αβάσιμες στο παρελθόν» (απόφαση αριθ. 165/2012).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

33. Επικαλούμενη τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται για την διάρκεια των επιδίκων διαδικασιών. Στην προσφυγή αριθ. 2548/13, αυτή παραπονείται για τον άδικο χαρακτήρα της εν λόγω διαδικασίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

34. Το Δικαστήριο σημειώνει, καταρχήν, την ομοιότητα των παρουσών προσφυγών σε ό,τι αφορά τα πραγματικά περιστατικά και τα ουσιώδη ζητήματα που αυτές θέτουν. Αποφασίζει συνετώς να τις συνενώσει και να τις εξετάσει από κοινού.

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η έννοια της «κατάχρησης» βάσει του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης, πρέπει να εκλαμβάνεται με την συνήθη σημασία που δίδει η γενική θεωρία του δικαίου – ήτοι την εκ μέρους του δικαιούχου άσκηση ενός δικαιώματος καθ' υπέρβαση του σκοπού του με τρόπο επιζήμιο. Στην πάγια νομολογία του, το Δικαστήριο προσέφυγε στην έννοια αυτή ειδικότερα σε δύο περιπτώσεις, υπογραμμίζοντας ότι πρόκειται για ένα εξαιρετικό δικονομικό μέτρο (*Miroslubovs και λοιποί κατά Λετονίας*, αριθ. 798/05, § 62, 15 Σεπτεμβρίου 2009).

36. Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι μία προσφυγή μπορεί να κηρυχθεί καταχρηστική αν στηρίζεται εσκεμμένα πάνω σε στοιχεία κατασκευασμένα για να παραπλανήσουν το Δικαστήριο (*Varbanov κατά Βουλγαρίας*, αριθ. 31365/96, § 36, CEDH 2000-X). Εξάλλου, μπορεί να συντρέχει κατάχρηση του δικαιώματος ατομικής προσφυγής, όταν ο προσφεύγων χρησιμοποιεί, στην επικοινωνία του με το Δικαστήριο, εκφράσεις ιδιαίτερα προσβλητικές, εξωφρενικές, απειλητικές ή

προκλητικές – είτε εναντίον της εναγόμενης κυβέρνησης, του αντιπροσώπου της, των αρχών του εναγομένου Κράτους, του ιδίου του Δικαστηρίου, των δικαστών του, της γραμματείας του ή των υπαλλήλων της τελευταίας (*Řehák κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.), αριθ. 67208/01, 18 Μαΐου 2004). Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι οποιαδήποτε συμπεριφορά του προσφεύγοντος που είναι προδήλως αντίθετη προς την αποστολή του δικαιώματος της προσφυγής το οποίο έχει καθιερωθεί από την Σύμβαση και που δυσχεραίνει την καλή λειτουργία του Δικαστηρίου ή την καλή διεξαγωγή της διαδικασίας ενώπιόν του, μπορεί να χαρακτηριστεί καταχρηστική. Έτσι, είναι καταχρηστικό, για έναν προσφεύγοντα, το να πολλαπλασιάζει ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγές στρεψόδικες και προδήλως αβάσιμες, αντίστοιχες με μία αίτηση του προσφεύγοντος που έχει κηρυχθεί απαράδεκτη στο παρελθόν (*M. κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 13284/87, απόφαση της Επιτροπής της 15 Οκτωβρίου 1987, DR 54, σελ. 214, και *Φίλης κατά Ελλάδας*, αριθ. 28970/95, απόφαση της Επιτροπής της 17 Οκτωβρίου 1996).

37. Πιο πρόσφατα, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο στερούμενος οποιουδήποτε πραγματικού αντικειμένου χαρακτήρα μιας προσφυγής μπορεί να επιφέρει την απόρριψή της λόγω κατάχρησης του δικαιώματος της προσφυγής με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Ειδικότερα, στην περίπτωση αυτή θα λάβει ειδικότερα υπόψη την δυσαναλογία μεταξύ της κοινοτοπίας των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης, δηλαδή του ασήμαντου χαρακτήρα του επιδίκου ποσού, σε σχέση με τον βεβαρημένο φόρτο του Δικαστηρίου από πολλές εκκρεμείς προσφυγές που αφορούν σοβαρά ζητήματα δικαιωμάτων του ανθρώπου. Το Δικαστήριο θα λάβει επίσης υπόψη μέσα σε αυτό το πλαίσιο την οικονομική κατάσταση του προσφεύγοντος και τις ενδεχόμενες επιπτώσεις της εξεταζόμενης υπόθεσης πάνω σε αυτήν, καθώς και την φύση και την σοβαρότητα της επικαλούμενης παραβίασης της Σύμβασης (βλέπε *Bock κατά Γερμανίας* (déc.), αριθ. 22051/07, 19 Ιανουαρίου 2010, και *Jenik κατά Αυστρίας* (déc.), αριθ. 37794/07, 11568/08, 23036/08, 23044/08, 23047/08, 23053/08, 23054/08, 48865/08, 20 Νοεμβρίου 2012). Ενόψει όλων όσων προηγήθηκαν, το Δικαστήριο θα εξετάσει την παρούσα υπόθεση με το μέτρο των προαναφερθεισών αρχών. Θα ενσκήψει ειδικότερα στο ζήτημα του κατά πόσον εν προκειμένω, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου των υποθέσεων και της εκτεταμένης χρήσης εκ μέρους της προσφεύγουσας των εθνικών διαδικασιών, καθώς και του συστήματος προστασίας που καθιέρωσε η Σύμβαση, υπήρξε κατάχρηση του δικαιώματος της προσφυγής.

38. Καταρχήν, το Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει το πλαίσιο και τις ιδιαιτερότητες της παρούσας υπόθεσης, όπως αυτά προκύπτουν από την νέα ανάγνωση των πραγματικών περιστατικών που σχετίζονται με τις προκείμενες συνενωθείσες δεκαεννέα προσφυγές (προς την κατεύθυνση αυτή, βλέπε *Belhomme κατά Γαλλίας* (déc.), αριθ. 45839/99, 46950/99, 48721/99, 51459/99, 46147/99, 47012/99, 49814/99, 51461/99, 18 Νοεμβρίου 1999). Πράγματι, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι παρίσταται ως πολιτικός ενάγουσα σε ένα σημαντικό αριθμό ποινικών διαδικασιών τις οποίες η ίδια εισήγαγε κατά διαφόρων προσώπων. Αυτή κατήγγειλε την συμπεριφορά την οποία οι μηνυόμενοι είχαν επιδείξει έναντί της μέσα στο πλαίσιο άλλων ποινικών διαδικασιών που εκκρεμούσαν ήδη και αναφέρονταν ειδικότερα σε ζητήματα γειτονίας μεταξύ της προσφεύγουσας και των μηνυομένων. Η προσφεύγουσα κατηγορούσε τα πρόσωπα αυτά ειδικότερα ότι είχαν διατυπώσει σε άρος της χαρακτηρισμούς υβριστικούς ή δυσφημηστικούς. Ειδικότερα, οι μηνυόμενοι φέρονται να έχουν ισχυριστεί ή υπονοήσει σε πολλές περιπτώσεις ότι η προσφεύγουσα ήταν δικομανής και είχε την συνήθεια να τους καταγγέλλει συνεχώς στις διοικητικές και τις δικαστικές αρχές, και ιδιαίτερα στο Πολεοδομικό Γραφείο και την ποινική δικαιοσύνη.

39. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ορισμένες από τις επίδικες διαδικασίες είναι ακόμη εκκρεμείς ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων και άλλες έχουν ήδη ολοκληρωθεί είτε με την αθώωση των κατηγορουμένων είτε με την θέση τους στο αρχείο χωρίς συνέχεια. Από αυτά προκύπτει ότι, στην σημερινή κατάσταση της δικογραφίας, καμία από τις διαδικασίες που εισήγαγε η προσφεύγουσα δεν κατέληξε υπέρ της. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι, σε πολλές περιπτώσεις, οι δικαστικές αρχές τόνισαν το πλαίσιο και τον αριθμό των αντιδικιών μεταξύ των μηνυομένων και της προσφεύγουσας καθώς και την μη προσήκουσα χρήση της ποινικής δικαιοσύνης εκ μέρους της.

40. Ως παράδειγμα, θέτοντας στο αρχείο χωρίς συνέχεια την μήνυση της προσφεύγουσας, στις 4 Ιανουαρίου 2012, ο εισαγγελέας Πλημμελειοδικών έκρινε ότι, με την χρήση του χαρακτηρισμού «ψευτομηνύτρια», οι μηνυόμενοι δεν είχαν πρόθεση να εξυβρίσουν την προσφεύγουσα, αλλά να εκφράσουν την έκπληξη και την αγανάκτησή τους έναντι της σε βάρος τους κατηγορίας. Επιπροσθέτως, στην ίδια υπόθεση, ο εισαγγελέας επέβαλε την δικαστική δαπάνη σε βάρος της προσφεύγουσας, αφού σημείωσε ότι οι καταγγελίες της ήσαν προδήλως ψευδείς και είχαν γίνει εν πλήρει γνώσει της αναληθείας (πιο πάνω παράγραφος 7). Εξάλλου,

μέσα στο πλαίσιο μιας άλλης υπόθεσης, το πλημμελειοδικείο αναφέρθηκε, μέσα στην αθωωτική απόφασή του της 12 Δεκεμβρίου 2012, στις μακρόχρονες δικαστικές διαμάχες μεταξύ της προσφεύγουσας και μιας ειδικότερα από τις κατηγορούμενες και άλλων ιδιωτών που ήταν γείτονές της. Για τον λόγο αυτό, το πλημμελειοδικείο έκρινε ότι οι κατηγορούμενες δεν είχαν πρόθεση να δυσφημήσουν την προσφεύγουσα, αλλά να υπογραμμίσουν τις συνεχείς αντιδικίες της με τους γείτονές της (πιο πάνω παράγραφος 14). Τέλος, σε μία επόμενη υπόθεση, στις 31 Μαΐου 2012, ο εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών έκανε επίσης μία εκτεταμένη αναφορά στις αντιδικίες που είχαν εισαχθεί από την προσφεύγουσα κατά των γειτόνων της υπογραμμίζοντας την «εμμονή της να προβαίνει σε καταγγελίες που είχαν πολλές φορές κριθεί αβάσιμες στο παρελθόν» (πιο πάνω παράγραφος 32).

41. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι πολλαπλές αβάσιμες μηνύσεις που κατατέθηκαν από την προσφεύγουσα μέσα σε ένα πλαίσιο ιδιωτικών αντιδικιών ειδικότερα με τους γείτονές της υπάγονται στην έννοια της μη προσήκουσας και μάλιστα καταχρηστικής χρήσης του εθνικού δικαστικού συστήματος. Τούτο ισχύει ακόμη περισσότερο αφού εν προκειμένω η ασημαντότητα του οικονομικού αντικειμένου της υπόθεσης είναι πρόδηλη: στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η προσφεύγουσα δήλωσε στην αρμόδια δικαστική αρχή το ποσό για το οποίο δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής, αυτό δεν υπερέβαινε τα σαράντα-τέσσερα ευρώ. Ενόψει των όσων παρατίθενται πιο πάνω, από την παρούσα υπόθεση προκύπτει μία σαφής δυσαναλογία μεταξύ της κοινοτοπίας των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης και του επιβαρημένου από πολλές υποθέσεις πινακίου όχι μόνον του Δικαστηρίου αλλά, ταυτόχρονα, και των εθνικών ποινικών δικαστηρίων. Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η υπερβολική διάρκεια των διαδικασιών ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων είναι ένα μόνιμο πρόβλημα στην Ελλάδα το οποίο έχει οδηγήσει σε πολυάριθμες διαπιστώσεις παραβίασης της Σύμβασης του Στρασβούργου (*Μιχελιουδάκης κατά Ελλάδας*, αριθ. 54447/10, § 55, 3 Απριλίου 2012). Το Δικαστήριο θεωρεί προς τούτο ότι η αποτελεσματική λειτουργία του δικαστικού συστήματος δεν υπάγεται στην αποκλειστική ευθύνη των δικαστικών αρχών. Εξαρτάται ταυτόχρονα, σε μη αμελητέο βαθμό, από την προσήκουσα και υπεύθυνη χρήση του εκ μέρους των διοικουμένων. Εν προκειμένω, η επίδικη συμπεριφορά της προσφεύγουσας δεν μπορούσε παρά να συμβάλει στην επιβάρυνση του πινακίου των ποινικών δικαστηρίων και, εν συνεχεία, εκείνου του Δικαστηρίου.

42. Κατά δεύτερο λόγο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ουδόλως προκύπτει από την δικογραφία ότι οι επίδικες υποθέσεις θα είχαν ενδεχόμενες επιπτώσεις πάνω στην οικονομική κατάσταση της προσφεύγουσας. Τέλος, σε ό,τι αφορά την φύση και την σημασία των επικαλουμένων παραβιάσεων της Σύμβασης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι έχει ήδη αποφανθεί πολλές φορές επί ζητημάτων διάρκειας και δίκαιης κρίσης των διαδικασιών ενώπιον των ελληνικών ποινικών δικαστηρίων, παρομοίων με αυτά που τίθενται από την παρούσα υπόθεση (βλέπε την πιο πάνω απόφαση *Μιχελιουδάκης*, και ειδικότερα την § 68, και *Ροϊδάκης κατά Ελλάδας* (no. 2), αριθ. 50914/06, § 26, 28 Μαΐου 2009). Εξάλλου, στην απόφαση *Μιχελιουδάκης* (που αναφέρθηκε πιο πάνω), κατ'εφαρμογήν της διαδικασίας της «απόφασης-πλότου» το Δικαστήριο τόνισε, σε ό,τι αφορά το άρθρο 13 της Σύμβασης, ότι οι εθνικές αρχές πρέπει να θεσπίσουν μία προσφυγή ή έναν συνδυασμό προσφυγών που εγγυώνται στην πράξη μία πραγματική επανόρθωση των παραβιάσεων της Σύμβασης που προκύπτουν από υπερβολική διάρκεια των διαδικασιών ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων (πιο πάνω απόφαση *Μιχελιουδάκης*, § 78).

43. Ενόψει όλων όσων αναφέρονται πιο πάνω, το Δικαστήριο καταλήγει στην έλλειψη εύλογης αναλογίας μεταξύ των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης και της εκτεταμένης χρήσης των δικαστικών διαδικασιών τις οποίες εισήγαγε η προσφεύγουσα. Η συμπεριφορά της συνιστά συνεπώς μία κατάχρηση του δικαιώματος ατομικής προσφυγής με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης. Κατά συνέπεια, κάτω από τις παρούσες συνθήκες, οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 § 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα.

Αποφασίζει να συνενώσει τις προσφυγές.

Κηρύσσει τις προσφυγές απαράδεκτες.

Søren Nielsen

Γραμματέας

Isabelle Berro-Lefèvre

Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Αριθμός	Προσφυγή αριθ.	Ημερομηνία κατάθεσης
1.	50634/11	04.08.2011
2.	50775/11	01.08.2011
3.	60759/11	29.08.2011
4.	61477/11	19.09.2011
5.	61566/11	09.09.2011
6.	66554/11	03.10.2011
7.	70318/11	02.11.2011
8.	28435/12	30.04.2012
9.	35312/12	01.06.2012
10.	41269/12	28.06.2012
11.	41272/12	28.06.2012
12.	41275/12	28.06.2012
13.	41277/12	28.06.2012
14.	41279/12	28.06.2012
15.	41282/12	28.06.2012
16.	41288/12	28.06.2012
17.	47746/12	24.07.2012
18.	48438/12	27.07.2012
19.	2548/13	12.12.2012

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 12 Δεκεμβρίου 2013

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος